

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis Sacramentalis

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt X. An obliget Sigillum quando Confessario etiam aliunde peccatum
innotuit quàm ex Sacramentali Confessione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

pœnitētis: is enim tenetur celare peccatum, etiam si omnino inuitus audiuerit; sicut & ille qui propè constitutus audit quid Confessori pœnitens dicat, vt infra dicemus.

CAPVT X.

An obliget Sigillum quando Confessario etiam aliunde peccatum innotuit quàm ex Sacramentali Confessione.

CASVS iste frequens est, vt vel ante vel post Confessionem Sacerdos resciscat idem illud peccatum, quod in Confessione audiuit: quæritur an teneatur, propterea quia in Confessione audiuit, non vti scientia extra eam comparata reuelando peccatum. Res adè certa est quòd possit citra violationem Sigilli, vt mirum cuiquam videri possit tale dubium à nobis proponi. Sed aduerto apud Bonauenturam, non defuisse olim, qui dicerent non licere Sacerdoti, qui vtroque modo extra & ex Confessione nouit, reuelare peccatum, siue ante siue post Confessionem nouerit; & alios distinxisse, quasi non posset reuelare si antè nouisset, secus autem si postea rescuisset. Pro solutione obseruandum est in primis, per Confessionem pœnitentis peccatum certius quoad substantiam, & extensius seu perfectius cognosci quoad

quoad animum quo admissum est: quare etiam quando aliunde scis Confessarium de peccatis tuis scire, teneris nihilominus eadem in Confessione teipsum accusando ei dicere, vt supra monuimus. Esset itaque fractio Sigilli, si Sacerdos peccatum, quod vtroque modo in Confessione & extra eam nouit, dicat se certò scire malo animo admissum esse, quod videndo aut audiendo non potuit scire tam certò quo animo sit admissum, nisi aliud accedat. Consultum itaq; valdè est, etiam de talibus tacere Confessarium, quando eiusmodi periculis posset intricari facilè de talibus loquendo. Nam & memoria falli potest, existimans se etiam extra Confessionem audiuisse, quod in ea sola audiuit, præsertim in præcipiti loquacitate. Potest etiam contingere facilè, vt poenitens audiens tale quid narratum fuisse à Confessario, ignoret aliunde quàm ex Confessione sua ipsi hoc innotuisse, atque ita grauius scandalizetur, & à Confessione Sacramentali auertatur, Prudens ergo Confessarius, cum sciat non facilè alterius crimina narranda esse etiam extra Confessionem audita, difficilior erit & secretior in illis memorandis etiam aliunde sibi notis, quando eadem per eius Confessionem audiuerit. Meminerit autem Sacerdos, etiam de publi-

Scientia peccati extra Confessionem accepta Confessario uti licet, sed valdè circumspectè.

cis peccatis non licere ymquam dicere, Hæc mihi iste confessus est, sine eius licentia, Idem dixero, si dicat de tali, Etiam publica sua peccata mihi est confessus. Secus si dicat, Omnia sua peccata est mihi confessus. Monuit rectè Gerson, Superiorem posse punire peccatum quod in Confessione audiuit, quando aliunde etiam ei innotuit, alioqui pro impunitate obtinenda abuterentur Confessione. Ita ipse Alphabeto 34. litera Q. qui addit, tali casu esse explicandum modum quo rescivit Prælatus extra Confessionem hoc peccatum, nulla facta mentione Confessionis: si verò tunc is qui punitur queratur de reuelata Confessione, nouam ipsum mereri pœnam, quando sciretur id contra conscientiam quæri. Præterire non possum, generalius in hoc argumento loqui Gratium; qui tenet, Sacerdotem qui ex Confessione & extra eam nouit peccatum, si absque utilitate & necessitate reuelaret, teneri parti ad interesse & actione iniuriarum, sicuti tenetur quilibet reuelans secreta alterius: addendum enim aut subintelligendum est, si peccatum erat secretum. Sacerdos enim ratione auditæ Confessionis non magis ex iustitia tenetur in illo casu crimen celare, quàm si solùm aliunde ei innotuisset.

At non immeritò quæret quis, sitne idem dicen-

dicendum, quando extra Confessionem ab ipso pœnitente Confessarius antea vel postea peccatum narrari audiuit. Respondeo, eandem esse rationem, quando omnino independenter à Confessione illud audiuit, ita tenet Reginaldus l. 3. c. 5. n. 6. Aduerto tamen, non conuenire vt Sacerdos vmquam fateatur aut dicat, Hoc peccatum Petrus mihi confessus est; vel, Hoc peccatum mihi confessus est, sed sine contritione, aut sine abstinenti proposito; etiam si Petrus passim confessum se esse tale peccatum eidem Sacerdoti iactaret, & Confessarius ita eum iactantem audiuisset. De ipsa tamen iactatione eius potest Confessarius testimonium ferre, si opus fuerit. Refertur, Martyrem Garnetum, instante sibi martyrio, dixisse, se de conspiratione in Regem nihil nisi in Confessione audiuisse: vbi fatendo se in Confessione audiuisse, videtur contra iam tradita à nobis fecisse. Verùm non solum id aliunde iam notum erat, sed & hoc concurrit, quòd in particulari Martyr nihil de confessis dixit, sed tantum voluit dicere, se de coniuratione nemini quidquam detexisse, eò quòd extra Confessionem nihil de ea haberet.

Quæri & hoc potest, an Sacerdos cui aliquid furto sublatum est, & qui habet indi-

cia quòd illud furtum Titius admiserit, non possit ea indicia apud Indicem denuntiare postquam Titius ipsi Sacerdoti furtum Sacramentaliter est confessus. Respondeo, posse, modò nihil adminiculi ad actionem instituendam sumat ex Confessione. Ita communiter Doctores, Valentia disp. 7. q. 13, p. 4. Sotus d. 18. Vera ergo opinio est, quòd liceat vti ex iusta causa, scientia aliunde accepta de materia Confessionis, modò non addatur quòd ex Confessione idẽ habeatur.

Sed obiiciunt aliqui: Si amico tibi secretò reuelanti suum peccatum, promiseris secretum id seruare, teneris, etiamsi aliunde sciueris illud idem peccatum; ergo Confessor tenetur celare, etiamsi aliunde nouerit, quia fortiori vinculo ipse tenetur quàm promissor. Respondeo: Sacerdos non promittit actu vel virtute non vti scientia de peccato aliunde comparata. Est tamen verum, quia abstinendum est etiam à specie mali, quòd non debeat æquè facillè vti ea scientia extranea ac alius; imò dicit D. Bonauentura, se credere quòd ex æquo & bono magis teneatur silere quàm alius: ideoque verisimile est posse incidere casum, vbi rectè pœnitenti indicet Confessor, se non idcirco teneri seruare secretum, quòd de materia Confessionis prius nouit; quando nimirum

sic

sic tollit scandalum quo offenderetur pœnitentis, si contingeret debere reuelari cogente Superiori, vt futurum fortè Sacerdos timet. Ego tamen cum Turrecremata existimo, non faciliè Sacerdotem debere talem protestationem facere in ipsa Confessione, quia nihil operatur, & posset habere mali speciem. Rectius ista extra Confessionem fiunt. Addit idem S. Bonauentura, debere Confessarium in eiusmodi casu se permittere cogi ad dicendum testimonium. Cogi autem intelligi, vel quia veritati generaretur præiudicium, vel quia testari mandatur à Iudice.

Illud addo, etiamsi certò præsciat Sacerdos se à Iudice cogendum, vt ferat testimonium ex aliunde notis contra reum, non propterea debere se excusare ab audienda eius Confessione; quamuis iusta sit causa, quando commodè id fieri potest, ista vice subterfugendi eius auditionem.

Obiiciet quis contra doctrinam huius Capituli, Confessionem reddi odiosam, si Confessarius reuelet, vtendo alia scientia de peccato eodem quod in Confessione sibi explicatum est. Respondeo, non reddi, si fiat cum significatione quòd aliunde Sacerdos id sciuerit, & quòd cogatur reuelare. Vtilius enim scandalum nasci finitur quàm ve-

74 IO. MALDERI TRACTATVS
ritas relinquatur, vt habet regula Iuris, Qui
scandalizauerit.

*De Secreto
generatim
extra Con-
fessionem.*

Obferuet autem Lector, non excufari Sa-
cerdotem, fi in particulari fciat proditio-
nem contra Regem imminere ex Confef-
fione, & eam reuelet, eò quòd in genere ex-
tra Confessionem fciuerit aliquid turbarum
excitandum in Regno. Qui casus fuit Mar-
tyris Henrici Garneti, vt videre licet in Apo-
logia Eudæmon-Ioannis cap. 12. Sustine-
bant enim eius aduerfarij, debuiffe ab eo
prodi eiusmodi conſpirationem fic in gene-
re extra Confessionem auditam, non ob-
ſtante Confessionis arcano.

CAPVT XI.

Quæ fit pœna frangentis Sigillum.

*Reuelato-
rum pœna
poſitiua,
antiqua &
noua.*

PRÆTERQVAM quòd à Deo puniatur
fractor Sigilli, vt peccati maximi, &
maioris quàm fit apoſtaſia plurium à Reli-
gione, ſecundùm Gerſonem reus, & ſacri-
legus; & à mortali non excuſetur, etiamſi
veniale tantùm peccatum reuelauerit; Iure
poſitiuo etiam grauiffimas pœnas incurrit
quas Eccleſia appoſuit, conſiderans non ſa-
tis eſſe ad impiorum audaciam refrænandam,
tardas inferni pœnas, ſecundùm illud
Eccleſiaſtæ cap. 8. *Quia non profertur citò*

contra